

Het Boek Daniël - Nummer Honderddrieënvijftig

De geestelijke symboliek van de noordelijke en zuidelijke koninkrijken: een reis door Bijbelse tempels en de menselijke natuur

Jeff Pippenger

2024-03-23

Het noordelijke koninkrijk vertegenwoordigde de lagere natuur in de tempel van de mensheid; het vertegenwoordigde het lichaam in de tempel van de kerk; het vertegenwoordigde het menselijke vlees in de tempel van Christus. Christus bouwde iedere tempel, en Hij legde ieder fundament, en de eerste steen in de Milleritische tempel was de leer van de „zeven tijden”, die wordt voorgesteld door Ezechiëls twee stokken. In de opstand van 1863 verwierp het Laodiceïsche adventisme zijn profetische „hoeksteen”, wat ook plaatsvond bij de bouw van de aardse tempel. De verworpen steen was ertoe bestemd om bij de voltooiing van de tempelbouw te worden verkozen, hoewel hij gedurende de gehele bouwperiode een steen des aanstoots was geweest. Toch maakt het profetische Woord duidelijk dat de verworpen steen des aanstoots uiteindelijk tot hoofd des hoeks zal worden.

De stok van de „zeven tijden”, zoals voorgesteld door het zuidelijke koninkrijk, is het „hoofd” in verhouding tot het noordelijke koninkrijk. Het is het „hoofd”, want het is in het zuidelijke koninkrijk dat God verkoos Zich met Jeruzalem te vereenzelvigen als Zijn stad, waar Hij Zijn heiligdom en Zijn naam plaatste. Totdat de twee stokken van 1798 tot 1844 werden samengevoegd, was het „hoofd” het lagere, zuidelijke koninkrijk geweest. Zodra Johannes in 1844 werd gezegd het noordelijke koninkrijk te laten varen, want het was aan de heidenen gegeven, bleef het zuidelijke koninkrijk over als een banier die alleen stond als één natie, of althans dat was het plan. Dat plan werd belemmerd door de opstand van 1863 en de eerste „opstand te Kades” van het moderne Israël.

Op 11 september 2001 bracht de Heer Zijn Laodiceese kerk terug naar 1863, terug naar 1888, terug naar 1919 en terug naar 1957, naar de tweede „opstand te Kades”. Maar bij die opstand wordt nu de belofte vervuld dat de steen die verworpen werd tot een hoofd des hoeks zou worden. Zij wordt vervuld in hen die worden voorgesteld als de honderd vierenveertigduizend, onder wie Christus de vereniging van goddelijkheid en menselijkheid voor eeuwig tot stand brengt.

Paulus duidde de lagere natuur aan als het vlees, en de hogere natuur als het verstand. Hij duidde het lichaam (de lagere natuur) aan als de dood.

Want wij weten dat de wet geestelijk is; maar ik ben vleselijk, verkocht onder de zonde. Want hetgeen ik doe, keur ik niet goed; want wat ik wil, dat doe ik niet, maar wat ik haat, dat doe ik. Indien ik dan doe wat ik niet wil, stem ik de wet toe dat zij goed is. Nu dan, het is niet meer ik die het doe, maar de zonde die in mij woont. Want ik weet dat in mij, dat is in mijn vlees, geen goed woont; want het willen is bij mij aanwezig, maar het goede te doen vind ik niet. Want het goede dat ik wil, doe ik niet; maar het kwade dat ik niet wil, dat doe ik. Indien ik nu doe wat ik niet wil, dan ben ik het niet meer die het doet, maar de zonde die in mij woont. Zo vind ik dan

deze wet: wanneer ik het goede wil doen, is het kwade bij mij aanwezig. Want naar de inwendige mens verlustig ik mij in de wet van God; maar ik zie een andere wet in mijn leden, die strijd voert tegen de wet van mijn verstand en mij gevangen neemt onder de wet van de zonde die in mijn leden is. Ik ellendig mens dat ik ben! wie zal mij verlossen uit het lichaam van deze dood? Romeinen 7:14–24.

Paulus wist dat in zijn „vlees” „niets goeds” woonde. De neigingen, zowel erfelijk als aangekweekt, die in zijn vlees (zijn lichaam) aanwezig waren, werkten er alleen toe om hem tot zonde te verleiden. Die neigingen vertegenwoordigden de wet der zonde, maar Paulus verlangde ernaar de wet van God te onderhouden, niet de wet der zonde. De wet van God duidde Paulus aan als de „wet van zijn verstand” (zijn hogere natuur). Zijn uitroep was: „wie zal mij verlossen uit het lichaam dezès doods?” Natuurlijk wist Paulus dat het de godheid was die verlossing zou brengen, maar hij wist ook dat het werk der verlossing zijn medewerking vereiste.

Daarom, mijn geliefden, gelijk gij altijd gehoorzaam geweest zijt, niet alleen zoals in mijn tegenwoordigheid, maar nu veel meer in mijn afwezigheid, werkt uw eigen zaligheid uit met vreze en beven. Want het is God die in u werkt zowel het willen als het werken, naar Zijn welbehagen. Filippenzen 2:12, 13.

De bevrijding van het lichaam des doods werd tot stand gebracht door goddelijke kracht, die verbonden was met menselijke kracht, en dat was het voorbeeld dat Jezus de mensen heeft gegeven. Zelfs terwijl de wet der zonde werkzaam was in de lagere natuur van het lichaam, hield Jezus Zijn lagere natuur onderworpen aan Gods wet door Zijn wil over te geven aan de wil van Zijn Vader. Paulus kon bevrijding vinden indien hij zijn wil aan de wil van de godheid zou overgeven. Door dit te doen, werkte hij zijn eigen zaligheid uit, en dit is wat Zuster White bedoelt wanneer zij spreekt over het werk om de zonde uit ons leven weg te doen.

“Iedere ziel die weigert zich aan God over te geven, staat onder de heerschappij van een andere macht. Hij behoort zichzelf niet toe. Hij mag over vrijheid spreken, maar hij verkeert in de diepste slavernij. Het is hem niet toegestaan de schoonheid van de waarheid te zien, want zijn verstand staat onder de heerschappij van Satan. Terwijl hij zichzelf vleit dat hij de ingeving van zijn eigen oordeel volgt, gehoorzaamt hij de wil van de vorst der duisternis. Christus kwam om de boeien van de slavernij der zonde van de ziel te verbreken. ‘Indien dan de Zoon u zal vrijgemaakt hebben, zo zult gij waarlijk vrij zijn.’ ‘De wet van de Geest des levens in Christus Jezus’ maakt ons ‘vrij van de wet der zonde en des doods.’ Romeinen 8:2.

“In het werk van de verlossing is geen dwang. Er wordt geen uiterlijke kracht aangewend. Onder de invloed van de Geest van God blijft de mens vrij om te kiezen wie hij zal dienen. In de verandering die plaatsvindt wanneer de ziel zich aan Christus overgeeft, ligt de hoogste zin van vrijheid. De uitwerping van de zonde is de daad van de ziel zelf. Het is waar dat wij geen kracht hebben om onszelf te bevrijden van Satans heerschappij; maar wanneer wij verlangen van de zonde bevrijd te worden, en in onze grote nood roepen om een kracht buiten en boven onszelf, worden de vermogens van de ziel doortrokken met de goddelijke energie van de Heilige Geest, en zij gehoorzamen aan de bevelen van de wil in het volbrengen van de wil van God.

‘De enige voorwaarde waaronder de vrijheid van de mens mogelijk is, is deze: één te worden met Christus. “De waarheid zal u vrijmaken”; en Christus is de waarheid. De zonde kan slechts zegevieren door het verstand te verzwakken en de vrijheid van de ziel te vernietigen. Onderwerping aan God is een herstel tot zichzelf,—tot de ware heerlijkheid en waardigheid van de mens. De goddelijke wet, waaraan wij tot onderwerping worden gebracht, is “de wet der vrijheid”.’ Jakobus 2:12. Het Leven van Jezus, 466.

Paulus riep uit: „Ik ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam van deze dood?” Zuster White verklaarde: „wanneer wij verlangen van de zonde bevrijd te worden, en in onze grote nood uitroepen om een kracht buiten en boven onszelf, worden de vermogens van de ziel doordrongen van de goddelijke energie van de Heilige Geest, en zij gehoorzamen aan de voorschriften van de wil in het volbrengen van de wil van God.” Door ons in te laten met de vereniging van onze menselijkheid met de goddelijkheid van Christus, door de uitoefening van onze wil, volbrengen wij de „daad” van het verwijderen van de zonde uit onze eigen „ziel.”

Maar wat wij „moeten begrijpen, is de ware kracht van de wil.” De wil is „de heersende macht in de natuur van de mens, het vermogen om te beslissen of te kiezen. Alles hangt af van de juiste werking van de wil. De macht om te kiezen heeft God aan de mensen gegeven; het is aan hen die uit te oefenen. U kunt uw hart niet veranderen, u kunt uit uzelf God zijn genegenheden niet schenken; maar u kunt ervoor kiezen Hem te dienen. U kunt Hem uw wil geven; dan zal Hij in u werken, zowel het willen als het werken, naar Zijn welbehagen. Zo zal uw gehele natuur onder de heerschappij van de Geest van Christus worden gebracht; uw genegenheden zullen op Hem gericht zijn, uw gedachten zullen met Hem in harmonie zijn.”

Paulus kende deze waarheden, en hij wist dat zijn lagere natuur door zijn hogere natuur in onderwerping gehouden moest worden, door de uitoefening van zijn wil. Daarom stierf Paulus dagelijks.

Bij uw roemen, dat ik heb in Christus Jezus, onze Heere, betuig ik: ik sterf dagelijks. 1 Korinthe 15:31.

Paulus wist dat hij zijn lagere natuur dagelijks moest kruisigen door zijn wil te oefenen om zijn lagere natuur in onderworpenheid te houden. Daarom kruisigde hij zijn vlees.

En wie van Christus zijn, hebben het vlees met de hartstochten en begeerten gekruisigd. Galaten 5:24.

Paulus wist dat zijn zondige vlees in de mensheid zou voortbestaan tot de Tweede Komst van Christus, wanneer de getrouwen, in een oogwenk, een nieuw verheerlijkt lichaam zouden ontvangen. Daarom markeert 1798 het fundament van de zesenvestig jaren waarin de Milleritische tempel werd opgericht, want Christus, als het enige fundament, was het Lam dat geslacht is van vóór de grondlegging. Het noordelijke koninkrijk was het lichaam, dat door de zonde de overhand over de mensheid had verkregen en zich had verheven tot het vervalste noordelijke koninkrijk. In 1844 werd Johannes opgedragen de voorhof “weg te laten”, wat in het Grieks betekent: de lagere natuur verwerpen, die de overhand had gekregen over de hogere natuur, waar God verkozen had Zijn naam te vestigen; en in 1798 moest het vlees (de lagere natuur) met

“de hartstochten en begeerten” gekruisigd worden.

In de grondslag stierf het vlees van Christus bij de kruisiging, toen Hij werd afgesneden uit de levenden. Het zuidelijke koninkrijk moest toen één natie zijn, met één koning, in verbond met God, en een natie die Gods heiligdom in haar midden had. Regel op regel is de „zeven tijden” nu „het hoofd des hoeks”, want sinds 11 september 2001 richt God Zijn „noorderleger” op als een banier. Dat leger moet één natie zijn, en die natie zal alleen Zijn beeld weerspiegelen, en zij doet dat juist op het tijdstip waarop Satan zijn „hoorn” opricht, die het beeld van het beest is. In Ezechiël, hoofdstuk zevenendertig, ademt de boodschap van de vier winden de Laatste-Regenboodschap in op hen die vervolgens opstaan als dat leger. De boodschap van de vier winden is de boodschap van de Zevende Bazuin, waar het mysterie van God voleindigd wordt.

Het afsluitende werk van de verzegeling begon op 7 oktober 2023. De verzegelingstijd van de honderdvierenveertigduizend wordt volbracht tijdens het bazuingeschal van de Zevende Bazuin, en die bazuin klinkt driemaal gedurende het verzegelingsproces. Zij markeert steeds een slag van de islam tegen het Sieraadland. Het moderne geestelijke „Sieraadland” werd getroffen op 11 september 2001, en het oude letterlijke Sieraadland werd getroffen op 7 oktober 2023, juist in het jaar waarin de twee getuigen die gedood waren, weer tot leven kwamen. De derde slag vindt plaats bij de spoedig komende zondagwet in de Verenigde Staten.

Sinds 7 oktober 2023 voltrekken de Republikeinse hoorn en de ware protestantse hoorn van het beest uit de aarde hun laatste overgangen tot een hoorn die òf als een draak spreekt, òf als een Lam, bij de spoedig komende zondagwet. De twee manifestaties van de interne en externe tegenstanders in de grote strijd die zich afspeelt gedurende de slotgebeurtenissen van de geschiedenis der aarde, bevinden zich beide in de geschiedenis die in vers veertig van Daniël hoofdstuk elf wordt voorgesteld. De twee laatste ontwikkelingen van de twee hoornen worden volbracht tijdens het klinken van de Zevende Bazuin. De Zevende Bazuin is de derde van drie wee-bazuinen.

De drie weeën vertegenwoordigen een drievoudige toepassing van de profetie, en bieden daarbij een krachtig getuigenis van de wegmarkering van 7 oktober 2023. Zowel in het eerste wee als in het tweede wee werd de oorlogvoering van de islam gevoerd tegen de legers van Rome, dat in de laatste dagen de Verenigde Staten is, zoals wordt betuigd door de overwinning op de Sovjet-Unie die in 1989 tot stand werd gebracht door een geheime alliantie tussen de antichrist (paus Johannes Paulus II) en de valse profeet (Ronald Reagan).

In het eerste wee, zoals uiteengezet in Openbaring hoofdstuk negen, is er een tijdsprofetie van vijf maanden, hetgeen honderdvijftig jaar is. In het tweede wee is er een tijdsprofetie van driehonderdeenennegentig jaar en vijftien dagen. Beide tijdsprofetieën vertegenwoordigen de oorlogvoering tegen Rome die de islam bracht gedurende de twee geschiedenissen die het eerste en tweede wee voorstellen. Deze twee profetieën hadden twee verschillende uitkomsten van de oorlogvoering. In de eerste honderdvijftig jaar zou de islam Rome „pijnigen”, en in de profetie van driehonderdeenennegentig jaar en vijftien dagen zou de islam Rome „doden”. Deze twee profetieën waren rechtstreeks met elkaar verbonden. Het einde van de honderdvijftig jaar waarin

de islam Rome zou pijnigen, markeerde het begin van de driehonderdeenennegentig jaar en vijftien dagen waarin de islam Rome zou doden. Het eerste en tweede wee worden gescheiden door het einde van de honderdvijftig jaar en het begin van de driehonderdeenennegentig jaar en vijftien dagen.

De Verenigde Staten houden op het spoedig komende zondagwet decreet het zesde koninkrijk van de Bijbelse profetie te zijn, en het is dan dat het profetisch wordt „gedood”. Het uur van de „grote aardbeving” in Openbaring hoofdstuk elf is de spoedig komende zondagwet, en wanneer dat uur aanbreekt, komt daarmee ook de Zevende Bazuin van de islam. Zij komt om het einde, of de dood, van het zesde koninkrijk te markeren, dat het leger van Rome in de laatste dagen is. Aan die dood gingen honderdvijftig jaar vooraf waarin de islam de legers van Rome kwelde. Volgens de reguliere media, die de activiteiten van de radicale islam in de moderne wereld trachten te bagatelliseren, heeft de islam sinds 7 oktober 2023 tot het schrijven van dit artikel op 12 februari 2024 honderdvijfenzestig aanvallen op Amerikaanse belangen overal ter wereld uitgevoerd.

De honderdvijftig jaar waarin de islam de legers van Rome kwelt, hetgeen in de eerste en tweede wee leidt tot het doden van de legers van Rome, wordt herhaald in de geschiedenis van de derde wee, want zo werkt een drievoudige toepassing van profetie. Het blazen van de Zevende Bazuin, dat de verzegeling van de honderdvierenveertigduizend is, het ogenblik waarop de vereniging van goddelijkheid met menselijkheid plaatsvindt, zoals voorgesteld door het samenvoegen van de twee stokken, heeft drie waymarks. De eerste is het geestelijke heerlijke land en de laatste is het geestelijke heerlijke land. De middelste waymark is het letterlijke heerlijke land.

In 2023 wees de tweede bazuinstoot van de waarschuwingsbazu in het derde wee op de escalatie van de oorlogvoering van de islam, toen deze een periode binnentrad waarin zij het beest van de aarde zou „schaden”. In datzelfde jaar kwamen de twee getuigen van de Republikeinse hoorn en de ware protestantse hoorn weer tot leven en begonnen hun wederzijdse overgangen naar hun uiteindelijke symbolische horens. Voor de Republikeinse hoorn betrof dit de samenvoeging van alle afvallige protestantse machten met alle afvallige Republikeinse machten, teneinde één hoorn te vormen die het beeld van het beest is. Bij de ware protestantse hoorn betrof dit de vereniging van goddelijkheid met menselijkheid, terwijl de hoorn in karakter overging van Laodicees naar Filadelfisch, teneinde het tegendeel van het beeld van het beest te weerspiegelen. 2023 vond tweeëntwintig jaar na 2001 plaats en vertegenwoordigde aldus de symbolische verbinding van goddelijkheid verenigd met menselijkheid.

Al deze geschiedenis vindt plaats in vers veertig van Daniël elf, het vers dat werd ontzegd en de toeneming van kennis in 1989 voortbracht, welke wordt voorgesteld door de rivier de Hiddekel. In de profetische geschiedenis van dat vers wordt ook het laatste werk in het Allerheiligste volbracht, hetgeen het licht is dat in 1798 werd ontzegd, en dat wordt voorgesteld door de rivier de Ulai. Het begin van vers veertig duidt de tijd van het einde in 1798 aan, en het einde van het vers duidt de tijd van het einde in 1989 aan, en beide rivieren vloeien samen in de geschiedenis van vers veertig, evenals de Tigris en de Eufraat (de Ulai en de Hiddekel) juist voordat zij de Perzische Golf bereiken.

Wij zullen deze studie in het volgende artikel voortzetten.

De Geest van de Heere HEERE is op mij, omdat de HEERE mij gezalfd heeft om een blijde boodschap te brengen aan de zachtmoedigen; Hij heeft mij gezonden om de gebrokenen van hart te verbinden, om voor de gevangenen vrijheid uit te roepen en voor de gebondenen opening der gevangenis; om uit te roepen het aangename jaar des HEEREN en de dag der wraak van onze God; om allen die treuren te troosten; om hun die in Sion treuren te beschikken dat hun gegeven worde sieraad voor as, vreugdeolie voor treurigheid, een gewaad des lofs voor een benauwde geest; opdat zij genaamd worden eiken der gerechtigheid, een planting des HEEREN, opdat Hij verheerlijkt worde.

En zij zullen de oude puinhopen herbouwen, zij zullen de verwoestingen van vroeger weer oprichten, en zij zullen de verwoeste steden herstellen, de verwoestingen van vele geslachten. En vreemden zullen gereedstaan en uw kudden weiden, en de zonen van de vreemdeling zullen uw akkerlieden en uw wijngaardeniers zijn. Maar gij zult genoemd worden de Priesters des HEEREN; men zal u noemen de Dienaren van onze God; gij zult de rijkdom van de heidenvolken eten, en in hun heerlijkheid zult gij u beroemen. Voor uw schande zult gij het dubbele ontvangen; en in plaats van smaad zullen zij juichen over hun deel; daarom zullen zij in hun land het dubbele bezitten; eeuwige vreugde zal hun ten deel vallen.

Want Ik, de HEERE, heb het recht lief, Ik haat roof voor brandoffer; en Ik zal hun werk in waarheid leiden, en Ik zal een eeuwig verbond met hen sluiten. En hun zaad zal onder de heidenen bekend zijn, en hun nakomelingen te midden van de volken; allen die hen zien, zullen hen erkennen, dat zij het zaad zijn dat de HEERE gezegend heeft. Ik zal mij zeer verheugen in de HEERE, mijn ziel zal zich verblijden in mijn God; want Hij heeft mij bekleed met de klederen van het heil, Hij heeft mij bedekt met de mantel der gerechtigheid, gelijk een bruidegom zich met sieraden tooit, en gelijk een bruid zich versiert met haar juwelen. Want gelijk de aarde haar spruit voortbrengt, en gelijk de hof doet uitspruiten wat daarin gezaaid is, also zal de Heere HEERE gerechtigheid en lof doen uitspruiten voor het oog van alle volken. Jesaja 61:1–11.